

**STEPHEN  
KING**

TINUTURILE  
,  
PUSTII

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză

MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

## URSUL ȘI OSUL

Pentru ea, era a treia oară cu gloanțe adevărate... și prima dată când scotea pistolul din tocul cu care o încinsese Roland.

Aveau gloanțe bune din belșug; Roland adusese cu el mai bine de trei sute din lumea în care Eddie și Susannah Dean își duseseră viețile până la momentul alegerii lor. Faptul că aveau gloanțe destule nu însemna însă că acestea puteau fi risipite; dimpotrivă. Zeii nu-i aveau la suflet pe risipitori. Roland fusese învățat, întâi de tatăl său și apoi de Cort, cel mai mare profesor al lui, să creadă așa, și asta continua să-i fie credința. Poate că zeii aceia nu te pedepseau pe loc, dar mai curând sau mai târziu pedeapsa trebuia ispășită... și cu cât era așteptarea mai lungă, cu atât devenea povara mai grea.

La început nu fusese nevoie de gloanțe adevărate. Roland trăgea cu pistolul de mai mulți ani decât ar fi putut crede frumoasa femeie tuciurie în scaun cu rotile. O corectase la început doar urmărindu-i direcția când ea trăgea de probă în țintele pregătite de el. Femeia prindea repede. Atât ea, cât și Eddie prindeau repede.

Cum bănuise, amândoi erau pistolari înnăscuți.

Astăzi, Roland și Susannah veniseră într-o poiană aflată la mai puțin de un kilometru și jumătate de tabăra din pădure, care le era casă deja de aproape două luni. Zilele trecuseră într-o dulce monotonie. Corpul pistolarului se vindecase în vreme ce Eddie și Susannah învățau lucrurile pe care Roland trebuia să-i învețe: cum să tragă cu pistolul, cum să vâneze, să eviscereze și să curețe prada; cum prima dată să întindă, apoi să usuce și să tăbăcească pieile acelor prăzi; cum să folosească la maximum părțile animalului, astfel încât să nu se irosească nimic din el; cum să afle nordul orientându-se după Steaua Bătrână și sudul după Mama Bătrână; cum să asculte pădurea în care se găseau acum, la o sută de kilometri nord-est, sau mai bine, de Marea Vestului. Astăzi Eddie rămăsese în urmă, dar pistolarul nu se arătase deranjat. Lecțiile pe care le ții minte cel mai bine, știa Roland, sunt întotdeauna acelea pe care le înveți singur.

Totuși, lecția care fusese mereu cea mai importantă era și acum la fel: cum să tragi cu pistolul și cum să nimerești ținta de fiecare dată. Cum să uci.

Marginile poienii erau trasate de brazi întunecați, cu miros dulce, dispuși în jurul lui într-un semicerc aproximativ. Către sud, terenul cobora brusc o sută de metri într-o serie de praguri din marnă sfărâmicioasă și stânci sparte, ca niște scări pentru uriași. Un pârau cu apă limpede ieșea din pădure și străbătea poiana prin mijloc, bolborosind întâi printr-un canal adânc săpat în pământul buretos și piatra friabilă, apoi curgând pe suprafața de rocă crăpată care cobora lin spre locul unde terenul se povârnea.

Apa străbătea treptele într-o serie de cascade și nenumărate curcubeie frumoase, unduitoare. Dincolo de marginea povârnișului era o vale magnifică, adâncă, presărată și ea de pini și câțiva ulmi bătrâni și mari, care refuzau a fi dați deoparte. Aceștia se înălțau verzi și bogați, arbori care probabil erau bătrâni când tărâmul de pe care venea Roland era încă tânăr; nu vedea niciun semn cum că valea ar fi ars vreodată, deși bănuia că trebuie să fi atras fulgere la un moment sau altul. Iar fulgerele nici n-ar fi fost

singurul pericol. Într-un timp îndepărtat, în pădurea aceea locuiseră oameni; Roland dăduse peste urme lăsate de ei, în mai multe rânduri, de-a lungul ultimelor săptămâni. Erau artefacte primitive în cea mai mare parte, dar între ele se numărau cioburi de oale de lut care putuseră fi călite doar în foc. Și focul era o materie diabolică; simțea plăcere în a scăpa din mâinile care au creat-o.

Deasupra acestei scene bucolice se arcuia un cer albastru, fără pată, pe care câteva ciori zburau în cerc la distanță de câțiva kilometri, croncănind cu vocile lor bătrâne și aspre. Păreau agitate, ca și când ar fi urmat o furtună, însă Roland adulmecase aerul și nu simțise apropierea ploii.

În stânga pârâului se afla o stâncă. Roland pusese pe ea șase așchii de piatră. Toate conțineau foițe de mică și sclipeau ca niște lentile în lumina caldă a după-amiezii.

– Ultima șansă, zise pistolarul. Dacă tocul e incomod – fie și numai puțin – spune-mi acum. N-am venit aici să irosim muniție.

Ea îi aruncă o privire piezișă, sardonică, și pentru o clipă el o văzu pe Detta Walker acolo. Era ca o rază de lumină cețoasă reflectată într-o bară de oțel.

– Ce ai face dacă n-ar fi comod și eu nu ți-aș spune? Dacă aş rata toate bucatelele alea? M-ai plesni peste cap, cum făcea profesorul ăla al tău?

Pistolarul zâmbi. În ultimele cinci săptămâni zâmbise mai mult decât în cei cinci ani care le precedaseră.

– Nu pot face asta, și tu știi. Eram copii, unu la mână – copii care nu trecuseră încă prin ritualul bărbăției. Pe un copil îl poți palmui, ca să-l corectezi, dar...

– În lumea mea, a-ți palmui odrasla nu-i un lucru privit cu blândețe de oamenii buni, zise Susannah, pe un ton sec.

Roland ridică din umeri. Îi era greu să-și imagineze o astfel de lume – oare nu spunea Marea Carte: „Să nu-ți pară rău de vergea, ca să nu-ți cocoloșești copilul?” – dar nu credea că Susannah mințea.

– Lumea ta nu a mers mai departe, zise el. Multe lucruri sunt diferite acolo. N-am văzut eu oare cu ochii mei că așa este?

– Ba cred că ai văzut.

– În orice caz, tu și Eddie nu sunteți copii. Ar fi o greșeală din partea mea să vă tratez ca și când ați fi. Iar dacă a fost nevoie de teste, amândoi le-ați trecut.

Deși n-o spusese cu voce tare, se gândea la felul în care se încheiaseră lucrurile pe plajă, când ea spulberase trei homaroșenii cât ai clipi, înainte să apuce să-i descărneze, pe el și pe Eddie, până la os. Remarcă zâmbetul ei, în chip de răspuns, și-și spusese că poate își amintea și ea același lucru.

– Ce-o să faci, deci, dac-o să trag de rahat?

– O să mă uit la tine. Cred că altceva nu va trebui să fac.

Ea cumpăni ideea, apoi încuviință din cap.

– Posibil.

Încercă din nou cureaua. Era încinsă cu ea peste piept ca un toc de umăr (o practică pe care Roland o numea în gând „legătura docherului”) și părea relativ simplă, dar îi luase multe săptămâni de încercări eșuate – și multă meșterală – ca rezultatul să fie bun. Cureaua și revolverul al cărui mâner din lemn de santal ros se șteia din tocul vechi, uns cu ulei, fuseseră ale pistolarului; tocul îi atârname la șoldul drept. Petrecuse mult timp în ultimele cinci săptămâni convingându-se că nu avea să mai atârne acolo niciodată. Grație homaroșeniilor, acum era un pistolar stângaci.

– Cum e, deci? Întrebă el din nou.

De data aceasta, ea îi râse în față.

– Roland, cureaua asta veche-i atât de comodă cât va fi vreodată. Acum, vrei să trag cu pistolul sau doar să stăm aici și să ascultăm croncănitul ciorilor de colea?

Simți cum degetele mici și ascuțite ale tensiunii își fac loc sub pielea sa și bănuî că la fel simțise și Cort uneori, dincolo de aspectul lui exterior aspru. Voia ca femeia să fie bine... avea nevoie ca ea să fie bine. A arăta însă cât de tare voia și avea nevoie... asta putea duce la dezastru.

– Spune-mi lecția încă o dată, Susannah.

Ea suspină, într-o exasperare jucată... dar în timp ce vorbea, zâmbetul i se șterse și chipul ei întunecat, frumos, deveni solemn.

Și de pe buzele ei, Roland auzi din nou vechea litanie, înnoită acum de glasul ei. Nu se așteptase niciodată să audă acele cuvinte de la o femeie. Cât de natural sunau... și totuși cât de ciudat și de periculos totodată.

– „Nu ținesc cu mâna mea; cea care ținește cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Ținsec cu ochiul.

Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Trag cu mintea.

Nu ucid cu arma mea...”

Se întrerupse și arătă spre pietrele înspicate cu mică de pe bolovan.

– Eu oricum n-o să ucid nimic... nu-s decât niște *pietricele*.

Expresia ei – puțin trufașă, puțin obraznică – sugera că se aștepta ca Roland să fie exasperat, poate chiar nervos. Roland, totuși, trecuse prin ceea ce trecea ea acum; nu uitase că pistolarii ucenici sunt neastâmpărați și cu mințile aiurea, neobrazăți și în stare să muște în cel mai nepotrivit moment... și descoperise o neașteptată capacitate în sine. Putea să-i învețe pe alții. Mai mult, îi plăcea să-i învețe și se trezea întrebându-se, din când în când, dacă așa stătuseră lucrurile și-n cazul lui Cort. Bănuiala lui era că da.

Acum, și mai multe ciori începură să croncănească aspru, în pădurea din spatele lor. O parte a minții lui Roland observă faptul că noile croncănituri erau agitate, nu doar certărețe; păsările acelea păreau să fi fost speriate și forțate să părăsească prada din care se înfruptau. Avea însă lucruri mai importante la care să se gândească, decât la motivul pentru care un stol de ciori se speriasă, așa că puse informația la păstrare și se concentră din nou asupra lui Susannah. A nu face asta cu un ucenic însemna să ceri o a doua mușcătură, mai puțin glumeață. Și cine ar fi de vină pentru asta? Cine altcineva decât nu profesorul? Căci nu el oare o învăța să muște? Îi învăța pe *amândoi* să muște. Oare nu asta era un pistolar, când dădeai la o parte cele câteva reguli stricte de conduită și puținele note bătute în piatră ale catehismului?

Nu era oare el (sau ea) doar un șoim cu chip uman, învățat să muște la comandă?

– Nu, zise el. Nu sunt pietre.

Ea ridică sprâncenele și începu să zâmbească din nou. Acum, văzând că el nu va răbufni, cum făcea uneori când ea era lentă și neastâmpărată (sau cel puțin nu încă), ochii ei căpătară iarăși sclipirea aceea perfidă, de lumină reflectată în oțel, pe care el o asocia cu Detta Walker.

– Nu-s?

Tonul șugubăț din vocea ei era încă afabil, dar el credea că avea să capete accente răutăcioase, dacă-i permitea. Femeia era încordată, pregătită, cu ghearele deja scoase pe jumătate din teacă.

– Nu, *nu* sunt, zise el, tachimând-o la rândul său. Și lui începu să-i revină zâmbetul pe buze, dar era un zâmbet rigid și lipsit de umor. Susannah, ți-amintești de *fețele palide borâte*?

Surâsul ei dădu să se stingă.

– *Fețele palide borâte* din Oxford Town?

Surâsul îi dispăruse.

– Ți-aduci aminte ce au făcut *fețele palide borâte* cu tine și cu prietenii tăi?

– Aceea n-am fost *eu*, zise ea. Aceea a fost altă femeie.

Privirea îi deveni posacă. Roland ura privirea aceea, dar îi și convenea de minune. Era privirea *corectă*, cea care spunea că vreascurile ard bine și-n scurt timp butucii cei mari vor începe să se aprindă.

– Da. Așa e. Că-ți place sau nu, era Odetta Susannah Holmes, fiica lui Sarah Walker Holmes. Nu tu așa cum ești, ci tu așa cum *ai fost*. Ți-amintești furtunurile de pompieri, Susannah? Ți-amintești dinții de aur, cum i-ai văzut când au folosit furtunurile împotriva ta și a prietenilor tăi, în Oxford? Cum i-ai văzut scânteind în timp ce ei râdeau?

Ea le spusese lucrurile acestea, și numeroase altele, în multe nopți lungi, pe când focul ardea molcom în vatră. Pistolarul nu înțelesese totul, dar ascultase cu atenție, chiar și așa.

Și ținuse minte. Durerea era o unealtă, în definitiv. Uneori era cea mai bună unealtă.

– Ce-i cu tine, Roland? De ce vrei să-mi aduci în gând porcăriile astea?

Acum, ochii sumbri scânteiau la el periculos; îi aminteau de ochii lui Alain atunci când blândul Alain era stârnit.

– Pietrele alea de acolo-s oamenii aceia, rosti Roland încet. Oamenii care te-au închis într-o celulă și te-au lăsat să faci pe tine. Oamenii cu băte și câini. Oamenii care ți-au spus „pizdă neagră“.

Arată spre ele, mișcând degetul de la stânga la dreapta.

– Iată-l pe cel care te-a ciupit de sân și a râs. Iată-l pe cel care a spus c-ar fi mai bine să verifice dacă n-ai ceva îndesat în cur. Iată-l pe cel care ți-a spus „cimpanzeu în rochie de cinci sute de dolari“. Iată-l pe cel care a lovit cu bastonul în spițele scaunului tău cu roțile, până când ai crezut că sunetul te va scoate din minți. Iată-l pe cel care i-a spus prietenului tău Leon că-i un *ho-malău*. Și cel din capăt, Susannah, este Jack Mort.

Acolo. Pietrele alea. *Oamenii ăia*.

Femeia respira repede acum, pieptul umflându-se și coborând cu mișcări scurte și iuți sub cureaua pistolarului, cu încărcătura ei grea de gloanțe. Ochii ei îl părăsiseră; se uitau la bucățile de piatră pătate cu mică. Dincolo de ele, la oarecare distanță, un copac se crăpă și căzu la pământ. Alte ciori croncăniră în văzduh. Adânc în jocul care nu mai era un joc, niciunul dintre ei nu observă.

– O, da? răsuflă ea. Așa zici?

– Așa zic. Acum spune-ți lecția, Susannah Dean, și fii sinceră!

De data aceasta, cuvintele căzură de pe buzele ei ca mici bucăți de gheață. Mâna ei dreaptă tremură ușor pe brațul scaunului cu roțile, ca un motor la ralanti.

– „Nu ținesc cu mâna mea; cea care țineste cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Eu ținesc cu ochiul.“

– Bun!